

Määränpää tuntema

Liftaus: Peukalokyytiläisiä näkee teiden varsilla enää harvoin. Harrastajia kuitenkin yhä on.

Laura Pylvänäinen

Liftaamisen yhteydessä mainitaan usein kultaiset 1970- ja 1980-luvut, jolloin ilmiö oli monen mielestä huomattavasti yleisempi. Siitä huolimatta Suomessa on edelleen vahva liftauskulttuuri. Ero menneeseen on se, että liikenneyhteyksien parantumisen ja lippuhintojen laskemisen myötä enää ei liftata, koska on pakko.

Nykyisin peukalokyydeillä haetaan pientä seikkailua ja uusia tuttavuuksia. Esimerkiksi Baltian maissa liftaaminen on huomattavasti yleisempää siksi, että siellä harvemmalla on omaa autoa käytössään.

Liftaajakonkarin ja Hitchball-4000-liftauskilpailun järjestäjän **Matti Fouchault-Airasmaan** mukaan tärkeimpiä liftaajan ominaisuuksia ovat rohkeus ja ennakkoluulottomuus. Vastassa voi olla autoilijoita laidasta laitaan ja moni pysähtyy sadakseen pitkälle matkalle jutuseuraa. Siksi tarpeen ovat myös sosiaaliset taidot ja pakunahkaisuus.

– Liftaaminen kasvattaa luonnetta. Ei pidä romahtaa torjumisesta, sillä autoja menee paljon ohi, ja toisinaan voi saada ikäviäkin kommentteja. Sinnikkyys lopulta palkitaan, Fouchault-Airasmaa kertoo.

Harhakäsityksiäkin liikkuu. Vaikka yleensä liftaamiseen suhtaudutaan positiivisesti, joiden-

kin mielestä ilmaiseksi matkustaminen on muista hyötymistä. Tyypillisesti liftaaja etsii ennen kaikkea uusia kokemuksia, ja ilmainen kyyti on toissijaista.

Yhden liftausmyytin Fouchault-Airasmaa vahvistaa todeksi.

– Naiset saavat kyytejä huomattavasti helpommin kuin miehet. Pariskunnatkin otetaan kyytiin suhteellisen nopeasti, mutta kahden miehen on jo melko toivotonta liftata yhdessä.

Liftaamisen ilosanomaa levitetään perjantaina starttaavassa Hitchball4000-kilpailussa. Tuolloin Helsingistä lähtee joukko liftareita, joista osalle varsinainen määränpääkään ei ole aivan selvä. Tavoite kaikille on sama: päästä mahdollisimman kauas, mahdollisimman nopeasti ja palata Helsinkiin viikonlopun päätteeksi.

Järjestäjien mukaan kolmatta kertaa järjestettävän kilpailun tarkoituksena on tarjota matkailan kynnyksen tilaisuus päästä kokeilemaan liftausta. Kaikki parit kantavat mukanaan jäljittyslaitetta ja päivittävät blogia matkansa kulusta. Näin tiimien etenemistä voi seurata reaaliajassa verkossa ja lifarit kokevat matkansa turvallisemmaksi.

Voittajajoukkue lasketaan teitse kuljettujen kilometrien ja kaukaisimman saavutetun määränpään perusteella. Viime vuoden voittajapari matkasi Helsingistä Tornion kautta Tukholmaan ja sieltä vesitse takaisin.

Fouchault-Airasmaan mukaan mukana on kahdenlaisia kilpailijoita. Kokemattomat liftaajat tulevat mukaan nauttimaan uudesta kokemuksesta, kun taas kokeneemmat reis-

Toimittaja kokeili itse, miten helppoa on liftata Lahdesta Vääksyyn ja takaisin. Ky

saajat taistelevat voitosta. Tänä vuonna taso on niin kova, että matkaa saa taittaa öitä myöten voittaakseen. Suurin osa pareista matkaa joko Lapin tai Puolan suuntaan. Jälkimmäisessä piilee kuitenkin pieni riski:

– Kumpanakin edellisvuonna vähintään yksi tiimi on jäänytkin Latviaan. Riika on kuulemma niin ihana kaupunki, ettei sieltä maltakaan lähteä heti pois, Fouchault-Airasmaa nauraa.

ESS

Toimittaja kokeili, miten liftaaminen onnistuu. Katso video osoitteessa ESS.fi.

KOMMENTTI

Maailma ei ole

Laura Pylvänäinen

Olen hiljattain hurahtanut liftaukseen. Peukalokyydillä olen kulkenut niin Keski-Suomesta Lappiin kuin Milanosta Istanbuliin. Olen

jo tottu mettel... Liikennä ties... Silti ko... sattun... Sen s... jan kirj... jopa pä... kuskien... yöksi n

” Naiset saavat kyytejä huomattavasti helpommin kuin miehet.

Matti Fouchault-Airasmaa

untematon

JANNE RIIKONEN

miten helppoa on liftata Lahdesta Vääkseen ja takaisin. Kyytejä sai yllättävän helposti, sillä pisin odotusaika jäi 14 minuuttiin.

KOMMENTTI

Maailma ei ole paha paikka

**Laura
Pylväinen**

Olen hiljattain hurahtanut liftaukseen. Peukalokyydillä olen kulkenut niin Keski-Suomesta Lappiin kuin Milanosta Istanbuliin. Olen

jo tottunut kuulemaan ihmismettelyä siitä, miten uskallan. Liikenne on kuulemma täynnä ties minkälaisia hörhöjä. Silti kohdalleni ei ole koskaan sattunut yhtäkään.

Sen sijaan olen tavannut laajan kirjon upeita ihmisiä. Olen jopa päätenyt Bulgariaan kuskieni vanhempien luo yöksi matkallani aivan toiseen

maahan. Sattuuhan näitä.

Lifeaaminen opettaa, että maailma ei ole paha paikka. En usko sen olevan yhtään sen vaarallisempi kuin 1980-luvullakaan, vaikka niin ajatellaan. Ehkä olemme vain tietoisempia vaaran mahdollisuudesta median kyllästäessä meitä onnettomuuksilla päivittäin.

En pidä itseäni naiivina, vaan arvioin jokaisen kuskin tarkkaan ennen etupenkille istahtamista. Silti aion jatkaa peukalokyytiseikkailuja jatkossakin, sillä liftaus opettaa jotain kallisarvoista: kiitollisuutta, jonka haluaa itsekin maksaa takaisin antamalla hyvän kiertää, vaikka ihan vain pieninä tekoina.

toista. Tänä
kova, että
itä myöten
osa pareis-
tai Puolan
isessä piilee
di:
llisvuonna
on jäänyt-
on kuulem-
punkki, ettei
teä heti pois,
na nauraa.

kokeili, miten
onnistuu. Kat-
otteessa ESS.fi.